

PRĂZNUIREA SFÂNTULUI IOAN CEL NOU HOZEVITUL NEVOITORUL LA PATRIARHIE

În ziua de joi, 28 iulie/10 august 2023, Patriarhia a prăznuit pomenirea Sfântului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel Nou din România, la Sfânta Mănăstire Hozeva, situată pe malul pârâului Chorath, lângă Ierihon.

La această sărbătoare, Biserica, și mai ales Biserica Ierusalimului, pomenește faptul că Sfântul Ioan a venit în Țara Sfântă din România, la mijlocul secolului al XX-lea, și a viețuit în cea mai mare asceză și smerenie la Sfintele Mănăstiri din zona râului Iordan, iar în cea a Sfinților Gheorghe și Ioan Hozevitul a adormit în pace și a fost considerat vrednic să facă semne minunate, motiv pentru care a fost trecut în rândul sfinților de către Patriarhia Ierusalimului în anul 2016.

Prăznuirea Sfântului Ioan s-a făcut printr-o priveghere de toată noaptea la Sfânta Mănăstire Hozeva, iar egumenul și renovatorul mănăstirii, Arhimandritul Constantin, l-a întâmpinat pe Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, care a condus privegherea, cu următorul discurs:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

A răsărit și anul acesta strălucitul praznic al Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul, originar din România. „Părinte preastrălucit al isihiei, al tăcerii și al rugăciunii” îl numește foarte potrivit imnograful.

Dacă privim mai în adânc aceste însușiri de mai sus vom distinge limpede care este lucrarea fiecărui monah, care prin predica lui fără cuvinte se leapădă de întreaga lume. Monahul

se desparte de lume nu împins de ură, ci de dragostea de Dumnezeu mai ales, dar și față de aproapele. Auzind de necazurile și durerile fraților, ajută cu mult rod prin rugăciune și milostenie. Cineva ar putea să întrebe: „Cum înțelege monahul lumea?”. Tocmai „prin isihie, tăcere și rugăciune”, însușiri care au dominat întreaga viață a Sfântului pe care îl cinștim.

Nu cere Dumnezeu de la monahi să iasă în lume, ca să îi țină pe oameni ca să poată merge, ci le cere să le dea lumină prin trăirea lor, ca să fie călăuziți la viața veșnică. Farurile nu trebuie oare să fie mereu sus, pe stânci? Ce? Trebuie să meargă în orașe să se adauge felinarelor? Altă misiune au farurile, alta felinarele. Monahul nu este felinar ca să fie așezat în oraș, la capătul vreunui drum, ca să-i lumineze pe pietoni ca să nu se împiedice. Monahul este Far îndepărtat, așezat sus, pe stânci, care, cu lumina lui, luminează mările și oceanele ca să îndrepteze corăbiile pentru a ajunge la destinația lor, la Dumnezeu.

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Un astfel de bărbat fiind, ca o făclie mult luminoasă, prin viețuirea sa, Sfântul Ioan, chiar și după adormirea lui, prin rugăciunile sale, ajută, mângâie, insufală, îndulcește, vindecă bolile trupurilor și ale sufletelor, așa cum mărturisesc miile de pelerini de toate neamurile și toate limbile, care vin la el; dar și noi înșine mărturisim, având parte de multe binefaceri din partea Sfântului.

Bine ați venit!

Veniți să începem Privegherea!

Împreună-slujitori ai Preafericirii Sale au fost ÎPS Mitropolit Isihie al Capitoliadei și Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei. Răspunsurile la strană au fost date de Leonidas Doukas, Christos Stavrou, Gregorios Zarkos, Nikolaos Papadimitriou, Vasilios Papadimitriou, Pavlos Papadimitriou,

la slujbă participând călugări ai Mănăstirii și ai altor mănăstiri din Ierihon și Ierusalim.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericirea sa a rostit această cuvântare:

„Că la Tine este izvorul vieții, în lumina Ta vom vedea lumina” (Psalmul 35,10), exclamă Psalmistul.

Iubiți părinți și frați în Hristos,

Harul Sfântului Duh Care a luminat și a sfințit și a îndreptat pașii Sfinților Prooroci Ilie Tesviteanul și Ioan Botezătorul în acest loc sfânt, Hozeva, ne-a adunat pe toți ca să cinstim pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou Hozevitul.

Cuviosul Părintele nostru Ioan, încă din fragedă vârstă, fiind aprins de dumnezeiască râvnă, a părăsit patria sa România și a venit în Țara Sfântă unde s-a refugiat și s-a ascuns, ca un alt Ilie, în peșterile pârâului Horat, „care este în fața Iordanului” (Cf. 3 Regi 17, 2-3) și unde Sfântul Gheorghe din Lefkara Ciprului a întemeiat Mănăstirea și Lavra care îi poartă numele și care s-a arătat izvor de ape dumnezeiești pentru cei ce cred în Domnul Iisus Hristos, Care a zis: „Cel Ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pântecul lui” (Ioan 7, 38).

Această apă vie nu este altceva decât Sfântul Duh, Duhul Fiului lui Dumnezeu și al Mântuitorului nostru Iisus Hristos, potrivit mărturiei Evanghelistului Ioan (Cf. Ioan 7, 39). Acest Duh este izvorul luminii, după cum spune Domnul: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Explicând aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „cel care Îmi urmează Mie, adică cel care merge pe urmele învățăturilor Mele, nu va fi nicidecum în întuneric, ci va dobândi lumina vieții, adică descoperirea tainelor celor despre Mine care pot să-l călăuzească la viața

veșnică”.

Și ne întrebăm: Care este viața veșnică? „Viața veșnică este depășirea morții aducătoare de stricăciune, adică a păcatului, prin moartea aducătoare de nestricăciune, adică prin moartea lui Hristos înviat. Acestei morți a lui Hristos s-a făcut părtaș Cuviosul Părintele nostru Ioan care a ascultat de îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Deci ne-am îngropat cu El în moarte, prin Botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții. Căci, dacă a fost altoiți pe El, prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui” (Romani 6, 3-5).

Sfântul Părintele nostru Ioan nu numai că a umblat întru înnoirea vieții, dar a și gustat dinainte din învierea lui Hristos, așa cum mărturisesc Moaștele sale întregi, nestricate și înmiresmate aflate înaintea ochilor noștri.

Nestricăciunea trupului lui a dobândit-o purtătorul de duh Ioan ascultând și împlinind, în cuget și în faptă, îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu, ca o slujire a voastră cuvântătoare” (Romani 12,1). Explicând acest cuvânt al lui Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Ce este slujirea cuvântătoare? Cele care se fac prin suflet, prin Duh. Zice Domnul: «Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr» (Ioan 4, 24). Toate câte nu au nevoie de trup, nu au nevoie de organe, de loc, precum îngăduința, curăția, milostenia, nerăutatea, îndelunga răbdare, smerenia. «Milă voiesc, iar nu jertfă» (Osie 6, 6). Dar sunt și alte jertfe care sunt cu adevărat arderi de tot: trupurile Sfinților Mucenici. Acolo sunt sfinte și sufletul și trupul. Acelea au multă mireasmă”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, Părintele nostru Ioan l-a

iubit pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul și din tot cugetul (Cf. Matei 22,37), făcându-se astfel jertfă plăcută lui Dumnezeu. De aceea și Psalmistul exclamă: „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui” (Psalmul 67, 36).

Iar Părintele Bisericii, Sfântul Ioan Gură de Aur, arătând însemnătatea și puterea slujbei cuvântătoare, care îl călăuzește pe credinciosul Creștin la curățirea inimii – „inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule” (Psalmul 50,12) – și, prin urmare, la nestrăicaciune, spune: „Poți și tu, dacă vrei, să aduci o astfel de jertfă. Omoară-ți trupul și răstignește-l și vei lua și tu cununa muceniciei”.

Sfânta Biserică a Ierusalimului se laudă în Hristos (Romani 15,17), pentru că, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou cel prăznuit astăzi, Mănăstirea Hozeva continuă să fie lăcaș al Sfinților și al Dreptilor lui Dumnezeu, iar cei care s-au nevoit și cei care se nevoiesc în această Lavră sunt „făclii care luminează întreg pământul”, potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur.

Noi să mulțumim lui Dumnezeu în Treime și, împreună cu dumnezeiescul Pavel, să zicem: „Harul fie cu toți care iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos întru curăție” (Efeseni 6,24). Amin. La mulți ani!

După otpust, a fost o masă călugărească.

Din partea Secretariatului General